

Fyrir er tekið **mál nr. 96/2011**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 11. nóvember 2011, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 9. nóvember 2011. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 11. nóvember 2011, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi, dagsettu 6. desember 2011. Var bréfið sent sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 12. desember 2011, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust frá lögmanni sóknaraðila með bréfi dagsettu 28. desember 2011.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 17. febrúar 2011.

II.

Málsatvik.

Þann 5. janúar 2009 var skuldabréf nr. X, að fjárhæð kr. 9.800.000 gefið út af sóknaraðila til FF. Var andvirði skuldabréfsins notað til að greiða upp yfirdrátt á reikningi nr. Y.

Þann 12. janúar 2009 tryggingarbréf nr. Z, að fjárhæð kr. 10.000.000, gefið út af sóknaraðila til FF. Fasteignin A, var sett að veði á fjórða veðrétti.

Sóknaraðili átti tvær fasteignir í lok árs 2007, annars vegar að A og hins vegar að B.

Sóknaraðili leitaði til umboðsmanns skuldara. Þann 26. janúar 2011 var umsókn sóknaraðila og C, eiginkonu sóknaraðila, en þau voru skilin að borði og sæng, um tímabundið úrræði einstaklinga sem eiga tvær fasteignir til heimlisnota samþykkt. Sóknaraðili og C fóru þess á leit að halda fasteign sinni að A en að fasteigninni að B yrði ráðstafað til veðhafa í samræmi við ákvæði laga nr. 103/2010.

Þann 18. febrúar 2011 var send út tilkynning um eignaráðstöfun skv. lögum nr. 103/2010. Þar var tilkynnt að eignaráðstöfun væri lokið. Lífeyrissjóður verslunarmanna leysti til sín eignina á 5. veðrétti og yfirtók allar veðskuldir á efri veðrétti. Varnaraðila var boðið að flytja kr. 9.229.199 yfir á A en til þess þyrfti hann að færa niður kröfu sína sem næmi kr. 4.130.377.

Sóknaraðili óskaði eftir 110% leiðinni hjá varnaraðila vegna fasteignarinnar að A, en var hafnað.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 9. nóvember 2011.

III.

Umkvörtunarefni.

Í liðnum kröfur á kvörtunareyðublaði sóknaraðila kemur eftirfarandi fram: „*Sótti um 110% leið vegna fasteignar minnar A. Óskinni hafnað.*“

Sóknaraðili kveður að ekki beri að skilja ákvæði 1.2 gr. samkomulags lánveitenda á íbúðalánamarkaði um verklagsreglur í þágu yfirveðsettra heimila þannig að skuld þurfi að hafa stofnast fyrir árið 2009 heldur þvert á móti að fasteignakaupin, sem skuldin varði hafi átt sér stað fyrir árið 2009. Til þess að málsgreinin yrði skilin á annan veg hefðu aðilar samkomulagsins augljóslega orðað ákvæðið öðruvísi, t.a.m. með því að bæta við kommu til þess að koma í veg fyrir misskilning. Þar sem fasteignakaupin sem skuldin var stofnuð vegna, áttu sér stað með kaupsamningi dags. 3. desember 2007, sé ljóst að skuld sóknaraðila uppfylli tímaskilyrði greinarinnar.

Þá tekur sóknaraðili fram að skuldin uppfylli að fullu skilyrði 2. ml. 1.2. gr. samkomulags lánveitenda um að skuldin uppfylli skilyrði til vaxtabóta, sbr. lög nr. 90/2003 um tekjuskatt. Hafa beri í huga að ákvæði samkomulagsins geri eingöngu kröfu um að skuld uppfylli skilyrði laga til vaxtabóta en ekki að vaxtabætur séu greiddar vegna hennar eða að umsækjandi hafi sérstaklega sóst eftir slíku með viðeigandi tilgreiningu í skattframtali.

Lög nr. 90/2003 um tekjuskatt séu skýr, meginreglan sé sú að telja allar skuldir vaxtabótahæfar sem stofnað sé til vegna kaupa eða byggingar á íbúðarhúsnæði til eigin nota, sbr. 1. mgr. B-liðar 68. gr. laganna. Ekkert í ákvæðinu bendi til þess að lán þurfi að kalla húsnæðislán enda sé það hugtak ekki að finna í lögnum. Tilgreining skuldar í skattframtali, að ábendingu eða fyrir tilstilli ríkisskattstjóra, eða vegna mistaka geti ekki valdið því að eðli skuldarinnar breytist.

Þá hafnar sóknaraðili athugasemd varnaraðila um aðild varnaraðila að úrskurðarnefndinni. Með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins um ráðstöfun eigna og skulda FF frá V var dótturfélagi FF falið að taka við öllum eignum og öðrum réttindum og skyldum sem tilheyrðu FF. Varnaraðili hafi því jafnframt tekið við þeim skuldbindingum sem FF hafi stofnað til gagnvart úrskurðarnefndinni, þá sérstaklega hvað mál er varði skuldbindingar eða réttindi sem stofnað hafi verið til fyrir umrædda ráðstöfun. Önnur niðurstaða myndi fela það í sér að með ráðstöfun á eignum, réttindum og skyldum FF hefðu viðskiptavinir FF tapað gríðarlega mikilvægum málskotsrétti sínum í vissum ágreiningi við varnaraðila.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili bendir á að ólíkt öðrum málum sem úrskurðarnefndin hafi tekið til meðferðar vegna varnaraðila varði mál þetta ákvarðanir og atvik eftir að F varð eigandi skuldabréfanna sem ágreiningur sé nú um. Í ljósi þess vilji varnaraðili sérstaklega árétta að F sé ekki og hafi aldrei verið aðili að úrskurðarnefndinni. Beri þegar af þeim sökum að hafna kröfum sóknaraðila eða vísa málinu frá nefndinni.

Varnaraðili vísar til þess að í 1. gr. samþykktu úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki komi fram að úrskurðarnefndin starfi samkvæmt samkomulagi milli viðskiptaráðuneytisins, Sambands íslenskra viðskiptabanka, Sambands íslenskra sparisjóða, Samtaka verðbréfafyrirtækja, Sambands lánastofnana og

Neytendasamtakanna. Varnaraðili sé ekki og hafi ekki verið aðili þeirra sambanda. Þá bendir varnaraðili á að F sé ekki fjármálafyrirtæki samkvæmt 2. mgr. 1. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, en samkvæmt 2. másl. 1. mgr. 12. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki skuldbindi þau fjármálafyrirtæki sem aðilar séu að úrskurðarnefndinni sig til að framkvæma ákvörðun hennar og greiða hugsanlegar bætur.

Varnaraðili telur vafa leika á því hvort F sé aðili að nefndinni og ef svo sé hvort F sé skuldbundinn til að hlíta úrskurðum nefndarinnar. Með vísan til þess hljóti að koma til álita að vísa málinu frá ex officio.

Varnaraðili hafnar því að farið hafi verið á svig við 110% samkomulagið við meðferð umsóknar sóknaraðila. Varnaraðili vísar til þess að skuld sóknaraðila uppfylli ekki skilyrði 2. gr. samkomulags lánveitenda á íbúðalánamarkaði um verklagsreglur í þágu yfirveðsettra heimila. Í fyrsta lagi sé skuld sóknaraðila frá því í janúar 2009 og uppfylli því ekki tímaskilyrði 2. gr. Í öðru lagi uppfylli skuld sóknaraðila ekki skilyrði laga nr. 90/2003 um tekjuskatt til að teljast vaxtabótahæft, sbr. 69. gr. laganna. Samkvæmt ákvæðinu þurfi að vera um húsnæðislán að ræða sem kvartandi beri vaxtagjöld af. Vaxtabótahæf lán skulu að lágmarki vera til tveggja ára en ljóst sé að lán sóknaraðila sé aðeins til eins árs. Þá skuli vaxtabótahæf lán tilgreind í lið 5.2 í skattframtali viðkomandi en svo sé ekki í skattframtali sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort lán sóknaraðila hjá varnaraðila uppfylli skilyrði 110% samkomulags lánveitenda á íbúðalánamarkaði um verklagsreglur í þágu yfirveðsettra heimila.

Í 1. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki frá 8. júní 2000 segir að úrskurðarnefndin starfi samkvæmt samkomulagi á milli viðskiptaráðuneytisins, Sambands íslenskra viðskiptabanka, Sambands íslenskra sparisjóða, Samtaka verðbréfafyrirtækja, Sambands lánastofnana og Neytendasamtakanna. Þá segir að einstök fyrirtæki geti átt aðild að nefndinni. Í 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina er fjallað um starfssvið nefndarinnar. Samkvæmt greininni geta viðskiptamenn fjármálafyrirtækja sem eiga aðild að nefndinni snúið sér til nefndarinnar með kvartanir vegna viðskipta við þau. Samkvæmt a-lið greinarinnar tekur nefndin til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samnings samband milli aðila. Í 19. gr. a í lögum um fjármálafyrirtæki er kveðið á um það að fjármálafyrirtækjum sé skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Í 10. tl. 1. gr. a laga um fjármálafyrirtæki nr. 161/2002, sbr. 2. gr. 1. nr. 119/2011 er að finna skilgreiningu á fjármálafyrirtæki sem gerir það að skilgreiningaratriði að fjármálafyrirtæki sé fyrirtæki sem fengið hafi starfsleyfi Fjármálaeftirlitsins til nánar tilgreindrar starfsemi. Í ákvæðinu er á hinn bóginn ekki getið um hvort starfsleyfið þurfi enn að vera í gildi til að fyrirtæki getið talist fjármálafyrirtæki í skilningi laganna.

Kröfum sóknaraðila í máli þessu er beint gegn F. F er dótturfélag FF en FF starfaði sem fjármálafyrirtæki á grundvelli starfsleyfis frá Fjármálaeftirlitinu á grundvelli laga um fjármálafyrirtæki nr. 161/2002. Þann V tók Fjármálaeftirlitið yfir vald hluthafafundar í FF, vék félagsstjórn í heild frá störfum og skipaði skilaneftirlitið yfir fjármálafyrirtækinu. Sama dag tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um ráðstöfun eigna og

skulda FF. Ákvað Fjármálaeftirlitið að flytja hæfar innstæður FF til L. Einnig var ákveðið að FF skyldi stofna sérstakt hlutfélag, sem fékk nafnið F, að fullu í sinni eign, sem mundi yfirtaka allar eignir FF. Þann Þ afturkallaði Fjármálaeftirlitið starfsleyfi FF á grundvelli þess að kveðinn hafi verið upp úrskurður um slit fyrirtækisins samkvæmt XII. kafla laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, sbr. 1. mgr. 9. gr. sömu laga.

Varnaraðili hefur aldrei haft leyfi til að starfa sem fjármálafyrirtæki, og telst því ekki fjármálafyrirtæki hvorki í skilningi laga um fjármálafyrirtæki né í skilningi samþykka fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. F er hins vegar dótturfélag FF sem hafði starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki. Af a-lið 3. gr. samþykka fyrir úrskurðarnefndina er ljóst að nefndin tekur til meðferðar kvartanir er varða réttarágreining á milli dótturfyrirtækis fjármálafyrirtækis og viðskiptamanns slíks fyrirtækis. Það er því ljóst að undir nefndina falla dótturfyrirtæki fjármálafyrirtækja, óháð því hvort að þau hafa starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki eða ekki. Það er því nauðsynlegt að leysa úr því hvort að FF teljist fjármálafyrirtæki þrátt fyrir að starfsleyfi fyrirtækisins hafi verið afturkallað.

Með lögum nr. 78/2011, sem tóku gildi 21. júní 2011, voru gerðar nokkrar breytingar á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Við lögin var m.a. bætt nýrri grein 101. gr. a, en þar segir í 1. mgr.:

„Fjármálaeftirlitið hefur eftirlit með rekstri fjármálafyrirtækis sem er stýrt af slitastjórn, óháð því hvort viðkomandi fyrirtæki hefur starfsleyfi eða takmarkað starfsleyfi eða hvort starfsleyfi þess hefur verið afturkallað. Dótturfélag fjármálafyrirtækis í slitameðferð sem heldur utan um eignir þess skal jafnframt heyra undir eftirlit Fjármálaeftirlitsins. Eftirlitið nær meðal annars til viðskiptahátta þess sem felur meðal annars í sér að framganga þess gagnvart viðskiptavinum skal vera í samræmi við það sem almennt tíðkast hjá fjármálafyrirtækjum með gilt starfsleyfi.“

Í athugasemdum við greinina í frumvarpi því er varð að lögum nr. 78/2011 kemur fram að í ákvæðinu sé lagt til að eftirlit með störfum slitastjórna verði aukið með því að fela Fjármálaeftirlitinu eftirlit með slitum fjármálafyrirtækja og dótturfélaga þeirra, óháð því hvort þau hafi enn þá starfsleyfi eða takmarkað starfsleyfi eða hvort þau hafi misst starfsleyfi sitt. Í almennum athugasemdum kemur fram að rökin fyrir setningu laganna séu þau að fjármálafyrirtæki sem eru í slitum en hafa takmarkað starfsleyfi eða hafa misst starfsleyfi sitt sæti ekki sérstöku eftirliti. Þar sem æskilegt þyki að sambærilegar reglur gildi um eftirlit með störfum slitastjórna fjármálafyrirtækja í slitum, óháð því hvort þau hafi enn starfsleyfi, sé lagt til að lögfest verði heimild Fjármálaeftirlitsins til að hafa eftirlit með slíkum fyrirtækjum.

Í almennum athugasemdum kemur ennfremur fram að telja verði að þörf sé fyrir virkt eftirlit með störfum slitastjórna, sérstaklega í þeim tilvikum þar sem viðkomandi fjármálafyrirtæki er enn þá t.d. með virk eignasöfn (útlán). Í öllum markaðsviðskiptum byggist jafnræði aðila á þeirri einföldu staðreynd að báðir eiga langtímahagsmuni af viðskiptasambandi. Ef annar aðili samningssambandsins er slitastjórn kunna langtímahagsmunir að víkja fyrir öðrum hagsmunum slitabúsins sem þó geta verið málefnalegir, t.d. hagsmunum kröfuhafa af heimtum, og freistandi getur verið að nýta öll tækifæri til að þvinga viðskiptamenn til að greiða kröfur að fullu, jafnvel þótt efnisleg rök séu fyrir aðlögun kröfu að greiðslugetu í samræmi við ákvæði laga nr. 107/2009 og samninga sem byggðir hafa verið á þeim lögum, jafnt í tilviki einstaklinga sem fyrirtækja. Eins geta skapast aðstæður sem gera slitastjórnnum kleift að tefja framgang mála viðskiptamönnum til tjóns. Meðal þeirra ákvarðana sem Fjármálaeftirlitinu ber að taka til athugunar, verði frumvarpið að lögum, eru

ákvarðanir slitastjórna um innheimtu lána og umbreytingu lána. Er enda gert ráð fyrir því í frumvarpinu að fjármálafyrirtæki í slitum starfi í samræmi við góða viðskiptahætti, sbr. 19. gr. laganna. Með þessu móti er leitast við að koma því til leiðar að viðskiptamenn fjármálafyrirtækis sem tekið hefur verið til slitameðferðar njóti ekki lakari stöðu við úrlausn sinna mála en gildir um viðskiptamenn annarra fjármálafyrirtækja. Jafnframt segir í almennum athugasemdum að ef fjármálafyrirtæki er tekið til slita þá skuli reglur laga um fjármálafyrirtæki, nr. 161/2002, með síðari breytingum, gilda

Af framansögðu leiðir að telja verður að ákvæði laga um fjármálafyrirtæki gildi um starfsemi fjármálafyrirtækja í slitum, óháð því hvort þau hafi enn starfsleyfi eða ekki, takmarkað starfsleyfi eða hvort starfsleyfi þess hafi verið afturkallað, sbr. 1. mgr. 101. gr. a. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Af því leiðir ennfremur að telja verður að FF teljist fjármálafyrirtæki í skilningi laga um fjármálafyrirtæki þrátt fyrir að starfsleyfi félagsins hafi verið afturkallað og er FF því skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, sbr. 19. gr. a. laganna.

Varnaraðili F er dótturfélag FF. Félagið var stofnað á grundvelli ákvörðunar Fjármálaeftirlitsins um ráðstöfun eigna og skulda FF, en félagið hefur aldrei haft leyfi til að starfa sem fjármálafyrirtæki. Í a-lið 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina segir að nefndin taki til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila. Það er því ljóst að undir nefndina falla dótturfyrirtæki fjármálafyrirtækja, óháð því hvort að þau hafa starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki eða ekki.

Með vísan til þess sem að framan segir um aðild FF að úrskurðarnefndinni telst F skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort lán sóknaraðila hjá varnaraðila uppfylli skilyrði 110% samkomulags lánveitenda á íbúðalánamarkaði um verklagsreglur í þágu yfirveðsettra heimila.

Í samkomulagi lánveitenda á íbúðalánamarkaði um verklagsreglur í þágu yfirveðsettra heimila kemur fram að heimilum þar sem áhvílandi veðskuldir eru umfram 110% af verðmæti fasteignar, bjóðist að færa veðskuldir sínar niður að 110% af verðmæti eignar. Niðurfærsla skuli eiga sér stað hjá þeim kröfuhafa/-höfum sem séu á veðréttum umfram 110% af verðmæti eignar, sbr. 1.1 gr. samkomulagsins. Samkvæmt 1.2 gr. samkomulagsins má færa niður skuldir sem stofnað hefur verið til vegna fasteignakaupa umsækjanda fyrir árið 2009 og hvíla með veði á eign sem ætluð er til heimilishalds lántaka. Aðrar veðskuldir sem hvíla á sömu eign má og færa niður svo markmið reglna samkomulagsins náist. Lán sem veitt hafa verið til endurbóta af Íbúðalánasjóði og voru yfir fasteignamati hinnar veðsettu eignar við lánveitingu skulu ekki falla þar undir.

Ágreiningur aðila lýtur að tryggingarbréfi nr. Z, að fjárhæð kr. 10.000.000, gefið út af sóknaraðila til FF. Fasteignin A, var sett að veði á fjórða veðrétti og hvílir veðið á síðasta veðrétti fasteignarinnar. Fasteignin var sett að veði til tryggingar skilvísri og skaðlausri greiðslu á skuldum þeim sem sóknaraðili, nú eða síðar, á hvaða tíma sem væri, kynni að skulda eða ábyrgjast FF. Tryggingarbréfið var gefið út þann 12. janúar 2009 en þær skuldir sem falla undir samkomulag lánveitenda á íbúðalánamarkaði um verklagsreglur í þágu yfirveðsettra heimila eru þær skuldir sem stofnað var til vegna fasteignakaupa umsækjanda fyrir árið 2009, sbr. 1.2 gr. samkomulagsins. Telur nefndin að skilja verði orðalag samkomulagsins svo að það

nái eingöngu til veðskulda sem stofnað var til, fyrir umrætt tímamamark. Er það skilyrði ekki uppfyllt í máli þessu.

Þegar af þessari ástæðu verður ekki hjá því komist að hafna kröfum sóknaraðila.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 17. febrúar 2012.

Jóhann Tómas Sigurðsson

Geir Arnar Marelsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Sérálit Guðlaugar B. Ólafsdóttur

Með vísan til þess sem segir í niðurstöðum meirihlutans um afturköllun starfsleyfis FF og ákvæða laga nr. 78/2011 um breytingu á lögum um fjármálafyrirtæki tel ég ljóst að fyrir breytingu þá sem gerð var með lögum nr. 78/2011 var ekki talið að Fjármálaeftirlitið hefði heimild til að hafa eftirlit með þeim fyrirtækjum sem ekki höfðu starfsleyfi til að starfa sem fjármálafyrirtæki. Verður að telja að það sama gildi um úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, þ.e. að nefndin fjalli aðeins um mál fjármálafyrirtækja, og að til fjármálafyrirtækja geti aðeins talist þau fyrirtæki sem hafa gilt starfsleyfi, enda hafa ekki verið gerðar sambærilegar breytingar á samþykktum úrskurðarnefndarinnar varðandi starfssvið nefndarinnar og gerðar voru á lögum um fjármálafyrirtæki, með lögum nr. 78/2011, varðandi valdsvið Fjármálaeftirlitsins.

Því verður ekki talið að varnaraðili FF teljist fjármálafyrirtæki í skilningi samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Á varnaraðili FF því ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, enda hefur hann ekki sótt um aðild að nefndinni á grundvelli síðari másl. 1. gr. samþykktu fyrir nefndina.

Eins og kemur fram hér að framan er varnaraðili F er dótturfélag FF. Í a-lið 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina segir að nefndin taki til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreiningu á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila. Það er því ljóst að undir nefndina falla dótturfyrirtæki fjármálafyrirtækja, óháð því hvort að þau hafa starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki eða ekki. Þar sem ég tel að FF eigi ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, tel ég eðli málsins samkvæmt að það sama gildi um dótturfélag FF, F. Því tel ég að varnaraðili F ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, enda hefur hann ekki sótt um aðild að nefndinni á grundvelli síðari másl. 1. gr. samþykktu fyrir nefndina.

Samkvæmt framansögðu tel ég það utan starfssviðs nefndarinnar að fjalla um framangreindan ágreining sóknaraðila við varnaðaraðila.

Reykjavík, 17. febrúar 2012

Guðlaug B. Ólafsdóttir

Sérálit Hauks Guðmundssonar

Ég er sammála þeirri niðurstöðu Guðlaugar B Ólafsdóttur að að varnaraðili F eigi ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Á hinn bóginn tel ég að þar sé um að ræða lögfræðilegt úrlausnarefni sem er þess eðlis að nefndin verði að vera bundin af fyrri afstöðu sinni til þess þar til dómaframkvæmd, ný lög eða önnur slík atriði breyta henni. Með þessari athugasemd er ég sammála niðurstöðu meirihluta nefndarinnar.

Reykjavík, 17. febrúar 2012

Haukur Guðmundsson